

Jézus, amikor megkérdezték „*Ki vagy te?*”, nem kezdte el magyarázni, hogy József és Mária fia, itt és ekkor születtem, ezek és ezek a rokonaim, ezzel foglalkozom, ez a lakóhelyem... Az evangéliumok szerint a személyét és tanítói szerepét firtató kérdésre mindig az Atyaistenről kezdett beszélni. Arról, hogy onnan jött, oda is megy vissza, onnan ered az elhivatottsága. Alapvetően az akkori zsidó fogalmakat és világméretet használta a válaszhoz, de megtoldotta valami olyannal, amit az addigi próféták nem tettek. Mégpedig, hogy Ő nagyon bensőséges, apa-fiúi kapcsolatban volt és van ezzel az Apácskával (arámi nyelven Abún, mely az Abbá-ból képződött). Ebből aztán persze lett, ami lett...

Valahol erről szól a Nagyböjt. Ahogyan Ő, úgy én is elhelyezem magam valahova. Van egy éntudatom. Mit tudok arra válaszolni, hogy „*Ki vagyok én?*”? Az emberi gondolkodás kb. 3 ezer év eredményezte megállapításait a magam hiányos módján ismerve, próbálgatom ezt megfogalmazni. A számomra végtelen időfolyamban, ugyancsak a számomra végtelen tér egy bizonyos pontján vagyok, érzem a testemet, a biológiai – éppen olyan amilyen – létezőmet. Mindeközben a felső részemben működik, zakatol valami, amitől ember vagyok. Ráadásul „tudom”, hogy ezek az ott keletkező gondolatok valahogyan kapcsolódnak a mindezt a létezőt létrehozó Valakihez. Sőt, valamilyen fokon és módon az összes tudattal rendelkező létezőhöz, akik valaha is voltak, lesznek.

Az emberi gondolkodás rájött arra is, hogy van nekünk egy harmadik részünk is, ami valahogyan már most is „él”. Ez lesz az, ami majd az agyam tápláló áramának megszűnésekor átvesz mindent? Olyan módon és annyira tökéletesen, amennyire mások és főleg én magam „felnevelem” addigra... Például úgy, hogy miközben ezeket a sorokat fogalmazgatom magamban, az almafánk alatt gereblyéztetem a leveleket. Valamiért (?) azt a sort mantrázgatom állandóan, hogy „teremté elevé müe üsemüküt Ádámüt és odutta volá neki Paradisumut házóá”. Szél lebben, az orrom elé leesik három még fennmaradt alma. Tisztára, mint a newtoni sztori, csak egy kissé mások a nagyságrendek (na, meg az agyak).

Vissza ehhez a Valakihez. Hihetetlen, hogy lehetőségem van Vele „konzultálnom”. Nekem a pici, szinte senkinek. Most vajon mosolyoghat rajtam? De a mosolyhoz emberi test kell. Gondolhatja, hogy „hajrá kisfiú, ez az...” De a gondolatokhoz agy kell. Vagy nem? Csak a földi létezés idejére? Belegondolok abba, hogy Kedves Olvasó most vajon mit gondolhatsz? Mit zagyvál össze ez az írogató ember nagyböjti elmélkedés címén? Ugye hányszor előfordult a gondolat szó az utóbbi mondatokban? Mindezt azzal a végső céllal tettem, hogy mindannyian Gondolkodjunk! Gondolatfüzéreink állnak össze imává, amivel a Teremtőhöz fordulhatunk, ahogyan a Tanítónk, tanítóim, tanítóink is tették.

Akkor most: „imához”!

Köszönöm, ha ma ebben velem tartottál (engem pedig elviselsz) kedves Testvérbarátom!

Cserta Gábor, Székesfehérvár